

LA PREGÀRIA DEL COR I LA PREGÀRIA DEL COS

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

A l'evangeli d'avui, Lluc ens presenta la pregària d'un fariseu i d'un publicà, dos personatges totalment diferents i antagònics en el context de l'època, fins i tot rivals.

La primera frase ens indica l'única cosa que els uneix: pugen al temple a pregar. Tres accions —pujar, romandre i pregar— que els implica sortir del seu lloc habitual, anar a un lloc sagrat i parlar amb Déu.

A partir d'aquí tot és diferent. El fariseu resa dret i segur; el publicà potser dret també, però neguitós. El fariseu prega en el seu interior amb actitud orgullosa; el publicà en veu alta i compungit. El fariseu se sent pur i allunyat de la púrria; el publicà se sent pecador i de la colla de la gentalla. El fariseu fa una llista d'accions bones que fa per complir la Llei; el publicà només anomena l'acció de pecador. El fariseu resa hieràtic; el publicà ho fa amb els ulls a terra i donant-se cops al pit. El fariseu dona gràcies a Déu perquè és tal com és, ho sigui, que no és com els altres; el publicà demana la gràcia de Déu, perquè el salvi de la seva petitesa. El fariseu, en silenci, se sent superior a tothom; el publicà, en canvi, publica la seva realitat. El fariseu no prega, només fa una llista; qui prega de debò és el publicà.

Fins aquí podríem dir que cadascú prega com pot o com és o com es troba. El que realment fa malament el fariseu és la comparació amb els altres a qui té per no res.

A vegades s'ha emprat la paraula *hipòcrita* com a sinònim de *fariseu*. No oblidem, però, que Jesús, en el sermó de la muntanya, lloa els fariseus quan diu: «Jo us dic que, si no sou més justos que els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas al Regne del cel». Jesús no ha vingut a anul·lar la Llei sinó a donar-li plenitud.

Qui escandalitza realment és Jesús. Fins ara ha explicat una historieta, al final es posiciona en el bàndol del desvalgut. Fins ara era escoltat per tothom, al final els fariseus es poden sentir atacats.

Amb la nostra mania de classificar, podríem separar massa els dos protagonistes d'avui. Recordem que Lluc fou deixeble de Pau. Els dos personatges d'avui ens presenten dues èpoques del mateix Pau: de fariseu escrupolós a ser perseguit per aquest mateixos fariseus. Potser ho expressa Pau quan en el verset de l'al·leluia d'avui diu: «Déu, en Crist, ha reconciliat el món amb ell mateix, i a nosaltres ens confia el missatge de la reconciliació».

El primer pas per a la pròpia reconciliació és reconèixer humilment, com el publicà, les moltes vegades que hem actuat com aquest fariseu.